

Liturgie van de 1e advent op 2 december 2018

Vooraf oefenen lied 1005 en lied 460

Welkom en stilte

Lied 25: 1, 2 en 3.

Bemoediging en Groet

Gedicht bij Liturgisch bloemstuk

Aansteken adventskaars

Lied 1005: 1, 2 en 3.

Gebed om ontferming:

V: Wij roepen tot God, die omziet naar onze wereld,
om mensen, vernederd en nergens in tel,
om slachtoffers in het spel van machten en meesters.

A: Heer, ontferm U!

Om mensen, niet serieus genomen
in hun messiaans verlangen naar vrede,
niet gehoord in hun protest:

A: Christus, ontferm U!

En om al die kleinen, onaanzienlijk,
die hopen op U, o God,
die de droom bewaren van uw Koninkrijk,

A: Heer, ontferm U

Zo prijzen wij uw Naam, Heer onze God,
want wij weten: uw barmhartigheid kent geen einde!

**A: Ere zij God in den hoge
en vrede op aarde
bij mensen van zijn welbehagen.**

Zondagsschoolproject

Kinderen gaan naar de zondagsschool

Gebed voor de opening v.h. Woord.

Gij die een vriend wilt zijn voor allen die uw Naam eerbiedigen
laat de tijd komen waarin uw beloften vervuld worden.

en zend HEm in ons midden door wie wij staande blijven
als horen en zien ons vergaat, en de aarde wankelt onder geweld.

Wees zo onze inspiratie door uw Geest, alle dagen die komen, Amen.

Lezing uit Openbaringen 8: 1-6

Lied 452

Lezing uit Lucas 21:25-31

Lied 460: 1, 2, 3 en 5.

Verkondiging

Orgelspel

Lied 870: 1, 2, 3 en 4.

Zieken: Anna v.d. Meer-de Vries, Aukje Duyff, Sjouke v.d. Werff, Greet Nawijn-de Groot

Gebeden, met Onze Vader

Gezegend zijt Gij, God, koning der wereld,
die de vlam in ons hart bewaart;
wakker haar aan tot de nacht is gedaan
en het duister is geleden.

Geef medemensen die met ons door het duister naar het Licht willen gaan.

Gij, die ons redt van al onze tekortkomingen,
geef dat de duistere tijden in ons leven een doorgang mogen worden,
waardoor wij naar het leven gaan, dat door U bezielde wordt.

Geef dat wij dan niet langer voor de heersende machten knielen, maar ons in
dienst stellen van uw Koninkrijk.

God, we zijn deze week geschokt door genetische experimenten in China,
waardoor mensenbaby's geboren zijn die immuun zouden zijn voor HIV besmetting.
Zonder ethische commissie, zonder enige controle en zonder medische noodzaak,
wordt er geëxperimenteerd met mensenlevens; Heer, geef de mensen wijsheid.

Wij bidden voor de mensen die het slachtoffer worden van natuurrampen,
van aardbevingen of hevige bosbranden, die al hun bezittingen opvreten, zoals in
Californië. Christus ontferm U.

We bidden ook voor ons eigen land; in sommige delen zijn hardlopers niet veilig, ze
worden aangerand en mishandeld. Heer ontferm U over hen.

We bidden voor de zieken, i.h.b. voor ...

Wees bij hen met uw kracht, laat er moed en hoop zijn, zowel bij de zieken als bij
hun families en bij eventuele verplegers en mantelzorgers.

Wij leggen in stilte onze gebeden voor u neer... Onze Vader...

Collecte

Slotlied: 422.

Zegen, 3x amen.

Gemeente van onze Heer Jezus Christus,

Al die beelden in Openbaringen geven ons het idee dat we in een theater zitten. Er wordt een schouwspel opgevoerd dat voor ons moeilijk te begrijpen is, maar dat wel indruk maakt. Een theater in de hemel, met Gods troon en een boek met zeven zegels, dat alleen door het Lam geopend kan worden. Het lam is Jezus Christus, Hij ontsluit de gebeurtenissen aan het eind der tijden. En in dit gedeelte loopt de spanning flink op, want het laatste zegen, het zevende, wordt nu verbroken. Is dit het einde, de slotscene van het toneelstuk? De spanning loopt op, want nu moet God in gaan grijpen. Nu moet toch echt iets duidelijk worden van oordeel en nieuw begin. Het kwaad zou toch definitief verslagen moeten worden? Anders kan Gods nieuwe wereld toch niet komen?

We kijken dus gespannen toe. Er viel een stilte in de hemel, staat er. En die duurde wel een half uur. Wat drukt die stilte uit? vraag ik me af. Vorige week lazen we nog dat er gezongen werd voor Gods troon, door een ontelbare menigte. Wat een volheid, gevuld door miljoenen en miljarden stemmen. Maar nu, plots, een lange stilte. Is het de angst voor Gods oordeel, die de mensen stil maakt? Of is het

God zelf, die boos is over al het onrecht op aarde? Gelast God misschien zelf deze stilte, om duidelijk te maken hoe erg het er voor staat? Hoe het ook zij, het is stil.

En in die stilte is er ruimte voor gebed. Een engel gaat met de gebeden van alle heiligen naar het gouden altaar voor de troon. En er zit ook een grote hoeveelheid wierook in de schaal. Gebeden en wierook. Meer kunnen wij God niet offeren. Maar het is genoeg. Een aangenaam geurend gebed is een vreugde voor de Heer.

Waarvoor hebben die heiligen gebeden? vraag ik. Hebben ze gebeden: uw Koninkrijk kome? Gaat God dat gebed nu eindelijk verhoren? Of hebben ze gebeden: "breng ons niet in verzoeking, maar verlos ons van de boze"? En gaat God nu een einde maken aan de heerschappij van de boze, van het kwaad? Allebei denk ik. Eigenlijk kan je het hele Onze Vader hier wel invullen.

Niemand zegt iets, maar het grote verlangen van de gelovigen doortrekt heel de hemel, het neemt tijd en ruimte in. Maar tegen de opgaande beweging van de rook en de gebeden in, is er dan plotseling dat vuur van het altaar dat via de gebedsschaal op aarde wordt gekiept. De stilte is voorbij: geraas, donder en bliksem, een aardbeving zelfs.

Dat is een cruciaal punt denk ik: dat het gedonder op aarde volgens dit visioen letterlijk een uitvloeisel is van de gebeden van de heiligen. Het is het vuur van wanhopig verlangen, het vuur van gelovig ongeduld. We zijn het wachten beu, het Koninkrijk moet nu komen, nu! Uit dat vurige gebed komt een vuur voort, dat op aarde gekieperd wordt.

Het is natuurlijk niet zo dat de gelovigen zelf de wereld in brand steken. We zijn geen terroristen, zoals IS of Al Qaeda. Het vuur is het antwoord van de hemel op de gebeden. Zo stelt Johannes het in ieder geval voor. Waarom? Omdat het oordeel van God sowieso moet komen. Het kwaad moet uitgeroeid worden. Het is het vuur van Gods oordeel, dat de doorgang opent naar een nieuwe wereld. Daar zal vrede heersen, daar komt geen mens meer tekort. Maar eerst moet het oude vernietigd worden, met vuur, met aardbevingen en andere natuurrampen. Zo stelt Johannes zich dat voor. Het vuur wordt dus niet door de gelovigen zelf aangestoken, maar het is wel opgeroepen door hun gebeden.

Hoe weten we trouwens dat het hier om het oordeel van God gaat en niet zomaar over wat natuurrampen? Dat weten we door die zeven bazuinen die aan de zeven engelen worden uitgereikt. In Ezechiël 33 is de bazuin immers een aankondiging van Gods oordeel. Daar staat dat de wachter die God aanstelt, het volk moet waarschuwen voor het oordeel met het zwaard. De wachter moet op de bazuin blazen zodra hij het zwaard ziet komen. En de profeet Sefanja beschrijft de grote dag van het oordeel o.a. met de woorden 'bazuingeschal en krijgsgeschreeuw'. Als je verder leest in Openbaringen 8 en 9 dan blijkt dat elke engel met zijn bazuingeschal een nieuwe ramp inluidt over de aarde. Toch krijgen de mensen nog een kans om zich te bekeren, want elke ramp treft slechts een gedeelte van de aarde.

Dit visioen van vuur, donder en aardbevingen roept bij mij en vele anderen allerlei vragen op. Ik denk terug aan 2e kerstdag 2004. In de zee voor de kust van Indonesië vindt een zware beving plaats. Het wekt een tsunami op die niet alleen de kusten van Indonesië raakt, maar ook veel andere landen treft: India, Sri Lanka en zelfs de oostkust van Afrika. In totaal worden zo'n 250 duizend of nog meer mensen gedood en miljoenen mensen raken dakloos en ontheemd.

Een ramp van apocalyptische proporties, zegt men dan, met verwijzing naar Openbaringen. Vijf dagen later moest ik de oudjaarsdienst leiden in Giethoorn. Ik heb het toen niet over Openbaringen gehad. Dat leek en lijkt mij buitengewoon ongepast met het oog op alle weerloze slachtoffers van die tsunami. Die tsunami maakte geen onderscheid tussen gelovige en ongelovige mensen, tussen goede en kwade mensen.

Ik heb het in die dienst wel gehad over de priesterzegen uit Numeri. "De Heer zegene en behoede u. De Heer doe zijn aangezicht over u lichten en zij u genadig. De Heer verheffe zijn aangezicht over u en geve u vrede." In de schok van een ernstige natuurramp, mogen we juist weer terugvallen op Gods zegen. Juist als een mens alles verloren heeft, moet hij erop kunnen vertrouwen dat God bij hem is, dat God hem genadig is en liefdevol aanziet.

Dit voorbeeld geeft wel aan hoever wij afstaan van de visioenen van Johannes. Die visioenen zijn ongeveer 1900 jaar geleden geschreven, toen de christenen te lijden hadden onder uiterst sadistische keizers en rechters. Het leven in het Romeinse rijk was voor velen een hel geworden, waaruit ze alleen maar konden ontsnappen door de marteldood. In die situatie schrijft Johannes over het natuurgeweld dat de aarde zal treffen en dat juist de ongelovigen veel pijn zal doen. Ik kan goed begrijpen dat veel christenen in die tijd verlangden naar een wrede afrekening met hun folteraars. Maar wat moeten wij daar in onze tijd mee?

Wat ik zelf uit deze tekst haal, is die schaal met de gebeden van de heiligen. Bidden om het Koninkrijk is nooit tevergeefs!!

Bidden om verlossing van de boze is nooit tevergeefs!!

'T heeft zin om vol vuur uit te roepen: van U is het Koninkrijk, de kracht en de heerlijkheid!!

Want deze gebeden sterken niet alleen onze eigen verwachting, maar worden ook in de hemel opgedragen. Voor de troon van de Eeuwige God. Er zal een antwoord komen, ook al zien we dat zelf niet. Waar mensen geloven en bidden, daar zie ik vaak iets wonderlijks gebeuren: mensen krijgen geestkracht. Hoe penibel de situatie ook is, je mag weten dat God je nabij is. Juist door te bidden, komt God dichterbij. Niet als een storm of als een vloed, maar als stille aanwezigheid. De stilte die ook in dit hoofdstuk voorkomt. Er is iemand bij je, het leven is meer dan duisternis. Het licht schijnt in de duisternis en geeft ons kracht. Vurige kracht, Gods eigen geestkracht.

Ten slotte. Moge Gods Geest ons altijd vurig maken, vurige bidders om Gods Koninkrijk, want hoe meer wij erom bidden, des te eerder zal het aanbreken, Amen.